

[Undervisningsministeren]

Ifølge lovgivningen om kommuners og amtskommuners bidrag til statslige og private skoler og kurser (bidragsloven) er en elev hjemmehørende i den kommune, hvor den pågældende er tilmeldt folkeregistret, og i den amtskommune, hvor elevens folkeregisterkommune er beliggende. Elever er folkeregisteret i skolekommunen. Da elevens folkeregisterkommune efter den 1. januar 1986 ikke mere modtager bloktilskud for den pågældende elev, foreslås det – for at skabe sammenhæng mellem bloktilskudskommunen og betalingskommunen – at indføre mellemkommunale refusionsregler i bidragsloven, hvorefter skolekommunen/amtskommunen kan kræve betaling fra en anden kommune/amtskommune for udgifter til undervisning af elever, som ved beregning af kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner indgår i folketallet i den anden kommune.

Med samme begrundelse foreslås lov om specialundervisning for voksne ændret.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagene og de hertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslagene til folketingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Tinning.

Formanden:

Den pågældende har søgt om orlov i henhold til forretningsordenens § 42, stk. 3, litra a, jfr. stk. 4, på grund af sygdom.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles den pågældende orlov som ansøgt fra og med den 31. oktober 1985, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Forhandling

Annelise Gotfredsen (KF):

Folketinget har nu vedtaget at meddele orlov til 1 medlem og at indkalde stedfortræderen.

Som ordfører for udvalget til valgs prøvelse skal jeg tillade mig at gøre indstilling om, at stedfortræderen godkendes som midlertidigt medlem af folketinget.

Hr. *Tinning* er valgt i Fyns amtskreds, og i anledning af hans orlov indkaldes 3. stedfortræder for venstresocialisterne i denne amtskreds, pædagogmedhjælper *Jesper Kinch-Jensen*, idet såvel 1. stedfortræder, kemiker Jens Karl Jensen, som 2. stedfortræder, maskinarbejder Lene Junker, er forhindret.

Udvalget til valgs prøvelse har i et møde i dag behandlet denne sag, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling

Pædagogmedhjælper Jesper Kinch-Jensen godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 31. oktober 1985.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 102 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 5:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Hvad vil ministeren foretage sig for at standse den stadig stigende strøm af flygtninge til Danmark?«

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 8/10 85. Fremme af forespørgslen vedtaget 15/10 85).

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

Denne forespørgsel er stillet af det eneste parti, der med samvittigheden i orden kan tillade sig at spørge justitsministeren, hvad han vil gøre for at ændre på den totalt fejlslagne flygtningepolitik, som Danmark benytter sig af.

Fremskridtspartiet stemte som bekendt imod flygtningelovens ændringer, og vi stille-

[Pia Kjærsgaard]

de os ikke blot op og kritiserede og advarede mod loven, vi fulgte vore advarsler op ved selvfølgelig at stemme nej.

Fremskridtspartiet gik et skridt videre. Vi fremsatte kort tid efter lovforslag om, at loven blev ændret eller, mere præcist, blev skærpet. Desværre overhørte regeringen endnu en gang, hvad saglige argumenter kunne have gjort for at ændre ved flygtningeloven, og stemte mod fremskridtspartiets forslag, der ville have overflødiggjort denne debat.

I den senere tid har vi dog registreret, at der blandt regeringspartierne findes helt besindige og fornuftige mennesker, der i løvægt er ved at registrere, at fremskridtspartiets advarsler måske ikke var så tossede, som man gerne ville have de skulle være, men på grund af et altoverskyggende bedrevidende flertal herinde står vi i dag med et problem, hvis uoverskuelighed ingen gør sig begreb om. Offentligt får vi ikke denne regering til at indrømme, at den har handlet mod danske interesser, mod den danske befolknings ønsker og mod økonomiske, kulturelle og religiøse interesser, men noget må der gøres alligevel.

Vi modtog tidligere nogle konventionsflygtninge og bådflygtninge som supplement til vores indvandrerstop, men alt gik stille og fredeligt for sig. Så gik regeringen og forligspartierne helt amok i deres humanitære altomfavnelser, der i løbet af få år vil vende helt op og ned på det danske samfund, som vi i generationer har kunnet glæde os over, og som vi har så stolte traditioner fra, og som et befolkningsflertal ønsker at bevare.

Tilstrømningen af fremmede fra den anden halvdel af kloden har statsministeren kaldt en udfordring, ja, han går et skridt videre og kalder det en modenhedsudfordring og siger, at vi vil blive ringere og fattigere som nation, hvis vi afviser flygtningene.

Vi, der kæmper for at bevare vores kulturarv og bl.a. derfor siger fra over for regeringens politik, bliver kaldt hysteriske af statsministeren. Som bekendt for de fleste er der et stort, stort flertal af den danske befolkning, der mener, vi modtager for mange flygtninge. Det vil regeringen få meget svært ved at tilbagevise, men regeringen følger den socialdemokratiske idé om, at så længe der er et politisk flertal, skal man blæse på, hvad befolkningen siger.

Bedrevidenheden har gyldne kår inden for disse støvede mure. Regeringen har tilmed bakket sin tåbelige lov op ved at fremlægge ægte danske tanker om, hvordan vi får integreret alle disse mange tusinde asylansøgere i det danske samfund. Nogle steder hopper borgere på regeringens forslag, hvorefter man straks bombarderer disse steder med nye strømme af asylansøgere, så selv den største humanist, eller hvad man vil kalde sig, må give op.

Regeringen har nu igen søgt til sine socialdemokratiske asylforhandlere, og bag lukkede døre har man holdt sammenrend om et eller andet, der vedrører asyløgerproblemet. De lukkede døres asylpolitik giver endnu en anmærkning i regeringens karakterbog.

Netop denne optimistregering ville jo så gerne lægge sagerne ned i salen, men var fremskridtspartiet ikke gået ind i sagen, var man stadig i gang bag lukkede døre og nedrullede gardiner. Pudsigt nok undlader man at trække asylfrontkæmperen hr. Bernhard Baunsgaard fra de radikale ind til tys-tysmøderne, ligesom SF må se sig hensat til skammekrogen sammen med VS. Ikke forstyrre, når de voksne snakker! Jo, fremskridtspartiet kender udmærket regeringens evner til at lave forligsbrud og dens manglende lyst til at overholde aftaler, men nu kan disse partier jo drage deres egen erfaring.

Man kan spekulere over, om der blandt de forslag, der kommer på bordet, indgår endnu et angreb på den danske borgers ret til at ytre sig, eller om det skal være tvungent, hvem man vil lade sig betjene af i forretninger, taxaer eller andre steder. Det er jo en socialdemokratisk kongstanke, at alt skal forbydes, som bare har antydning af ytringsfrihed over sig. Jeg tænker på de røster, der har været fremme om at gennemføre en stramning af racediskriminationsloven, hvordan den så end skal praktiseres.

På grund af et altoverskyggende bedrevidende flertal har vi fortsat herinde et fantastisk stort problem, og det er på den baggrund, fremskridtspartiet har stillet denne forespørgsel.

Besvarelse

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

[Justitsministeren]

Der blev sagt meget ukorrekt af fru Pia Kjærsgaard, bl.a. den indledende bemærkning om, at fremskridtspartiet er det eneste parti her i salen, der har en god samvittighed. Hvis det var tilfældet, så det dårligt ud her i landet, og sådan forholder det sig selvfølgelig heller ikke. Men det er korrekt, at antallet af udlændinge, der søger asyl i Danmark, har været meget kraftigt stigende i årets løb, således at det nu må forventes, at det samlede antal asylansøgere, der i 1983 var 332 og i 1984 4.312, i år vil blive af størrelsesordenen 9.000-10.000.

Vi har her i landet en lang - og jeg vil tilføje god - tradition for en åben og liberal holdning i flygtningespørgsmålet, en holdning, der er kommet til udtryk gang på gang i årenes løb, bl.a. da Danmark i 1952 som det første land ratificerede flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Denne holdning er blevet fulgt op og udbygget siden, bl.a. ved at udlændingelovens regler om asyl er baseret på flygtningekonventionens definition af flygtningebegrebet.

Det er efter min mening et grundlæggende princip, at de flygtninge, der er omfattet af flygtningekonventionen, bør ydes asyl her i landet, hvis de henvender sig her eller ved vore grænser. Dem må vi ikke afvise, og der er efter min mening god grund til også at yde andre, nemlig dem, der af lignende tungtvejende grunde som anført i konventionen ikke kan vende tilbage til deres hjemland, asyl her i landet. Det forslag til udlændingelov, som regeringen fremsatte i sin tid, indeholdt en regel herom, og det gør den nugældende udlændingelov også, om end i en mere vidtrækkende udformning.

Vi har efter min opfattelse en liberal flygtningelovgivning, og det skal vi også have. Derimod skal vi ikke modtage personer som flygtninge, der reelt søger her til landet uden at være udsat for forfølgelse. Administrationen af flygtningelovgivningen kan derfor være vanskelig, navnlig når der opstår et betydeligt pres af asylansøgere som det, vi har oplevet, og når nogle af asylansøgerne reelt søger her til landet af økonomiske grunde. Vi må sikre, at de procedureregler, som loven indeholder, kan håndtere et problem af den størrelsesorden, som har vist sig. Det gør reglerne efter min mening ikke, selv om folketinget i meget høj grad har været villig til at

stille de nødvendige økonomiske midler til rådighed.

Dette forhold har navnlig ført til en lang ventetid for mange asylansøgere, en ventetid, hvori de pågældende naturligvis går rundt i en tilstand af usikkerhed og nervøsitet. Men ventetiden har endvidere den virkning, at asylansøgere i mange tilfælde, skønt de ikke, da de forlod hjemlandet, var i myndighedernes søgelys, løber en risiko ved tilbagevenden alene på grund af den mistanke, som det lange fravær kan vække hos hjemlandets myndigheder. Selv om de pågældende i sådanne tilfælde får asyl her i landet, er det naturligvis helt uacceptabelt, at ventetiden i sig selv skal føre til, at folk gøres til flygtninge.

Endelig har ventetiden for asylansøgere den virkning, at den danske flygtningelovgivning kommer til at fremtræde endnu mere liberal, end den er, og navnlig væsentlig mere liberal end i andre europæiske og nordiske lande. I ventetiden har asylansøgerne jo lov til at opholde sig her i landet, og man kan forestille sig, hvor let det må være for suspekter mellemmand, der sælger asylansøgerrejser her til landet, at overbevise andre om, at man nærmest uden videre kan få asyl her.

Der er under den eksisterende udlændingelov iværksat en betydelig indsats for at nedbringe ventetiden og komme ud af den helt uacceptable situation. Sagsbehandlingskapaciteten er blevet voldsomt forøget i direktoratet for udlændinge, samtidig med at sagsgangen er rationaliseret mest muligt. Der er gjort en formidabel stor indsats af Røde Kors. Der er opnået betydelige resultater hermed. Samtidig har jeg bl.a. på baggrund af en henvendelse fra flygtningenævnets formandskab iværksat en meget væsentlig udvidelse af nævnet med henblik på at øge kapaciteten. Der er imidlertid, som formandskabet også påpegede, grænser for, hvor meget der med et stadig stigende antal asylansøgere kan opnås, uden at udlændingeloven ændres, det gælder navnlig procedurereglerne om klage og om nævnsbehandlingen.

Der er internationalt bred anerkendelse af, at mangelfuldt samarbejde og uensartet lovgivning og praksis på flygtningeområdet kan medvirke til, at asylansøgere i stort tal foretrækker at søge til ét land fremfor andre. Det internationale samarbejde på dette felt søges derfor løbende udbygget, og Danmark delta-

[Justitsministeren]

ger aktivt heri, såvel i FN-regie som i det regionale samarbejde på europæisk og nordisk plan.

Man må imidlertid i denne forbindelse have de vilkår, som internationalt samarbejde foregår under, for øje. Erfaringen viser, at det er urealistisk at stille store forventninger om, at der hurtigt kan opnås væsentlige resultater ad denne vej, men der er efter regeringens opfattelse et klart behov for en tilnærmelse af reglerne inden for dette område, f.eks. på det nordiske plan, således at procedurereglerne i rimelig grad kan sammenlignes.

Det er regeringens opfattelse, at vi har nået grænsen for, hvad der inden for den gældende lovs rammer kan gøres for at sikre en forsvarlig sagsbehandling i asylsager. Vor lovgivning fungerer relativt tungt i praksis, også sammenlignet med, hvad der er tilfældet i andre lande, som vi normalt sammenligner os med, navnlig Sverige og de andre nordiske lande, men også andre europæiske lande. Det viser sig særlig klart, når vi, som det er tilfældet i øjeblikket, modtager flere asylansøgere her i forhold til landets befolkningstal end andre lande.

Som det formentlig er alle her i salen bekendt, har der i den seneste tid været ført forhandlinger mellem regeringen og socialdemokratiet om situationen på flygtningeområdet. Det var naturligt, at regeringen og socialdemokratiet, der jo i 1983 indgik forlig om udlændingeloven, tog dette spørgsmål op. Også med det radikale venstre har regeringen ført samtaler om disse spørgsmål.

Jeg regner med, at forhandlingerne vil blive ført til ende i løbet af få dage. De vil resultere i visse lovændringer, og så vil der hurtigt blive fremsat forslag om ændringer af udlændingeloven her i salen.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal starte med at takke for justitsministerens redegørelse. Jeg må dog tilføje, at jeg mest gør det af høflighed, for jeg synes ikke, der var så forfærdelig meget nyt i den.

Det er jo ikke forbigået vores opmærksomhed, at man i tys-tys-klubben har haft tanker fremme om, at vi skal lade vores selvskabte problemer overføre, ikke blot til de andre nordiske lande, men til hele Europa,

ja, endog helt nede i Tyrkiet er man indstillet på, at man skal tage sig af vores skøre love.

Specielt hvad angår venstre, har jeg bemærket, at hr. Ivar Hansen er ved at få kolde fødder, ja, fru Birthe Rønn Hornbech har givet udtryk for, at hun har fortrudt sin jastemme til loven. Hr. Bjørn Elmquist, der jo også er fra venstre, kender kun et eneste svar på alle problemer, og det er Europa-Parlamentet. Det var også hr. Bjørn Elmquists løsning på organisationstvungen, da vi havde fremskridtspartiets forespørgsel om dette problem til debat.

Fælles for alle de mange løsningsforslag er, at der ikke sker en disse, men at der tales og tales uden handling, og det lever man så højt på i en tid, hvor medierne løbber det i sig, som katten gør med fløden. Men at der kan være ting og sager undervejs, understreges af nogle af regeringspartiernes medlemmers udtalelser til dagspressen om, at fordi man udtaler sig negativt om udlændingeloven, behøver man så sandelig ikke at være racist. Nej, det gør man ikke, men da fremskridtspartiet stod alene med sin kritik, undlod man ikke, heller ikke fra politisk hold, at kalde os for personer med racistiske tendenser. Selv politikere med mange års erfaring, ja endda en tidligere justitsminister, har flere gange forsøgt sig med den slags usagligheder i denne alvorlige sag. Det er simpelt hen så lavt et debatniveau, at man må tage sig til hovedet, og det vækker i hvert fald ikke for 5 øre respekt, at man fremkommer med den slags udtalelser, når man er trængt.

Men når man nu inden for regeringspartiernes rækker begynder at bløde op over for kritik af eget misforstået arbejde, skal fremskridtspartiet naturligvis være de første til at byde velkommen i fornuftens rækker.

Da regeringen og dens forligspartier skrev under på ikke blot den første ændring af udlændingeloven, men også den anden her i foråret 1985, skrev man under på, at Danmark ikke var i stand til på noget som helst tidspunkt at afvise en person, der kommer til landet og beder om asyl. Denne fuldstændig tåbelige bestemmelse, som jeg tilmed er overbevist om ikke har opbakning blandt de fire regeringspartiers medlemmer, har resulteret i, at vi i løbet af kun to år er blevet det land i Vesteuropa, der modtager flest anmodninger om politisk asyl i forhold til befolkningstallet, og invasionen fortsætter med forøget

[Pia Kjærsgaard]

styrke takket være denne helt forfejlede lovgivning.

Med de mange flygtninge, der er kommet til landet, er der sket ting og sager, vi godt kunne have været foruden: slagsmål, vold, demonstrationer, boligproblemer, studieproblemer for danskere, økonomiske problemer, personlige og kulturelle problemer, religiøse problemer, befolkningsmæssige problemer, ja, listen kunne godt gøres væsentlig længere.

Nu må denne strudse- eller Lord Nelson-politik simpelt hen ophøre, så der kan ske radikale ændringer i udlændingeloven. Når jeg siger radikale ændringer, er det jo ikke ændringer, som hr. Bernhard Baunsgaard og hans parti nødvendigvis behøver at gå ind for. Hr. Bernhard Baunsgaards asyl-tanker er der vist ikke mange der støtter. Jeg har godt nok noteret mig, at justitsministeren har fået lavet hr. Bernhard Baunsgaards folder færdig, så asylsøgere nu modtages med folder og lysbilledshow, når de ankommer til grænsen. Den pantomime, man opfører over for asylsøgere og bekvemmelighedsflygtninge i tusindtal, der har søgt Nordens paradis, leder faktisk tanken hen på Kim Larsens Cirkus Himmelblå. En dansk avis i dag og en dansk avis for bare 1½ år siden er ikke mere den samme. Jeg står her med en side fra Morgenavisen Jyllands-Posten fra den 22. oktober 1985. Bortset fra en lille annonce nede i venstre side er alt på denne side beholdt asylsøgere og de problemer, der er fulgt med. Dette er en typisk dansk avis anno 1985, der daglig må benytte spalte efter spalte på at orientere sine læsere om, hvad der sker på flygtningeområdet.

Alt det sødsuppevrøvl med, at de mange tusinde flygtninge er en udfordring og en berigelse for vores samfund, er der ingen der får mig til at hoppe på, og for nu ikke at give et eller andet kvikt hoved lejlighed til at begynde at snakke om de mange fremmede, der har beriget os, vil jeg gerne understrege, at fremskridtspartiet ikke ønsker et stop for al hjælp til fremmede. Fremskridtspartiet har hele tiden sagt ja til og godkendt de ægte FN-konventionsflygtninge, som vi hidtil modtog nogle få hundrede af om året, og det vil vi fortsat gøre, for det har vi simpelt hen forpligtet os til. Hele dette fornuftige og vel-fungerende system ødelagde regeringen og dens forligspartier, da de sammen godkendte de ændringer i flygtningeloven, som lagde

alle grænsepæle ned og blotlagde århundreders traditioner for helt fremmede personers invasion.

Justitsministeren har i en besvarelse til hr. Bjørn Elmquist oplyst, at over 500 personer frivilligt er vendt tilbage til deres hjemland eller er taget andre steder hen. Ja men hvordan kan det hænge sammen med, at de er flygtninge, og hvordan kan man sikre sig, at de personer, der gives asyl, ikke er lige så lidt flygtninge som dem, vi lige hørte om? Det er jo nok en af sagens kerner, at vi intet aner om asylsøgernes baggrund. Vi aner ikke, om de er voldsmand, desertører, mordere, agenter eller opdagelsesrejsende eller der er tale om politiske flygtninge.

Vi tager imod dem alle og betaler gladelig hele gildet på bekostning af vore egne borgere, unge som gamle, der på forskellig vis må konstatere, at pengene til asylsøgere nemt bevilges til justitsministeren eller socialministeren. Jo, millionerne ruller lystigt fra skatteyderne og ud til resultaterne af regeringens tåbelige lov. Den første milliard kroner er for længst brugt, fordi vi skal være bistandskontor for hele verden, og den næste milliard kroner vil hurtigt få ben at gå på.

Disse penge, som er kommet på bordet, må tages et eller andet sted fra, og det gør man så. Det betyder forringede vilkår for de danske skatteydere, unge som gamle, mens asylsøgere hånligt diskuterer, om man vil have det møblement, man får tilbudt, eller ej, eller også strejker asylsøgerne, fordi de ikke kan lide maden, eller fordi de vil have enkeltværelser.

På samme tidspunkt går danske borgere til grunde, f.eks. på Vesterbro, fordi det danske system ikke evnede eller havde lyst til at ofre penge eller tid på disse borgere. Det er simpelt hen rædselsfuldt og vækker den største afsky hos fremskridtspartiet, og derfor skal jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget pålægger regeringen at stille de nødvendige forslag om ændringer af udlændingeloven, så der sikres en effektiv opbremsning af tilstrømningen af asylsøgere, hvorved udlændingelovens udformning samtidig bringes i overensstemmelse med befolkningsflertallets krav, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Inden fremskridtspartiet fremturer for meget i misbrug af de tal, der blev nævnt heroppefra, skal jeg lige oplyse, at det er korrekt, at i sidste kvartal var Danmark det land, der modtog flest ansøgere pr. 100.000 indbyggere; vi modtog flere end Sverige og Vesttyskland. Men det var måske rimeligt samtidig at oplyse, hvor mange det drejede sig om. For Danmarks vedkommende drejede det sig om mellem 2.000 og 3.000, for Sveriges vedkommende mellem 2.000 og 3.000 og for Vesttyskland om 20.000. Skulle man ikke tage de hele tal med?

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Jeg synes, fru Pia Kjærsgaard skal moderere sine udtalelser om, at fremskridtspartiet var det eneste parti, der havde god samvittighed i denne sag. Der var jo ingen grund til at stå og lyve heroppe fra talerstolen. De frie demokrater stemte også imod den gældende flygtningelov, og på trods af hr. Glistrups racistiske udtalelser stemte vi for fremskridtspartiets glimrende lovforslag, under hvis udarbejdelse jeg har haft den fornøjelse sammen med forhenværende folketingsmedlem Knud Lind at have en finger med i spillet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal starte med at sige tak for oplysningen fra hr. Maisted. Det, han gjorde opmærksom på, havde jeg faktisk totalt glemt, så det var godt, han mindede mig om det.

Jeg skal minde hr. Bernhard Baunsgaard om, at i de hidtidige svar, vi har fået fra justitsministeren med hensyn til, hvor mange flygtninge Danmark havde, har justitsministeren i lang, lang tid oplyst, at vi havde 1.275 danske indbyggere for hver flygtning. Det var en statistik fra 1982, og den brugte man, indtil jeg stillede justitsministeren et skriftligt spørgsmål. For ca. 9 måneder siden

var tallet 607 indbyggere pr. flygtning, for ca. 3 måneder siden var det 510 danskere pr. flygtning, og sådan vil det blive ved og blive ved og blive ved. Omkring juletid vil jeg igen stille et skriftligt spørgsmål til justitsministeren, og da vil tallet givetvis være ændret en gang til.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg ved ikke, om det skyldes, at fru Pia Kjærsgaard ikke kan opfatte, hvad det er, vi diskuterer, eller hun ikke ønsker at fastholde et bestemt emne. Det, fru Pia Kjærsgaard i første omgang omtalte, var forholdet i sidste kvartal, hvor jeg gjorde opmærksom på, at Vesttyskland modtog 20.000 og Danmark mellem 2.000 og 3.000. Nu snakker fru Pia Kjærsgaard så om noget helt andet. Er det, fordi man ikke ønsker at komme frem til sandheden, eller hvad er der i vejen?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det sker faktisk tit, at jeg ikke opfatter, hvad hr. Bernhard Baunsgaard siger, men det behøver jo ikke at være min skyld.

Jeg skal minde om, at i Vesttyskland overvejer man en grundlovsændring, fordi man også dér har enorme problemer. Jeg skal minde om, at i Sverige sender man flygtningene retur. Jeg skal minde om, at i de andre nordiske lande har man langt færre flygtninge.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg synes faktisk, det er komisk, at det er hr. Bernhard Baunsgaard, der efterlyser rigtige tal. Vil hr. Bernhard Baunsgaard her og nu indrømme, at han har vildledt befolkningen groft ved gang på gang over for offentligheden at hævde, at Danmark modtager færre udlændinge set i forhold til befolkningstallet, end andre lande gør? Det har hr. Bernhard Baunsgaard nemlig gang efter gang hævdet. Sandheden er den stik modsatte: Danmark modtager i dag langt flere end nogen af de lande, vi sammenligner os med.

Formanden:

[Formanden]

Så nærmer vi os snart det tidspunkt, hvor vi skal høre ordførernes synspunkter.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det lader til at være en fælles skade ved fremskridtspartiet, at man ønsker at tale om noget andet.

Jeg gør opmærksom på, at det, fru Pia Kjærsgaard omtalte, var spørgsmålet om, hvor mange flygtninge der kom til Danmark. Tallet var mellem 2.000 og 3.000, mens Vesttyskland modtog 20.000. Hvorfor kan man dog ikke indrømme det? Er det virkelig så dårlig en sag, at man skal føre forkerte påstande frem?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Vil hr. Bernhard Baunsgaard benægte, at vi har verdens mest liberale udlændingelov? Med den udlændingelov vil vi i løbet af kort tid være blandt de lande i verden, som modtager de fleste flygtninge og har de fleste flygtninge pr. indbygger.

Formanden:

Hr. Baunsgaard har også sin ordførertale, men en sidste kort bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg tror, at justitsministerens oplysning før var rigtig, nemlig at der har dannet sig en opfattelse af, at vor udlændingelovgivning er mere liberal end andre landes. Vi har ikke en mere liberal udlændingelovgivning. Den eneste forskel er, at asylansøgere i Danmark har en retsstilling, de ikke har i andre lande.

Formanden:

Fru Pia Kjærsgaard for en sidste kort bemærkning, derefter giver jeg ordet til hr. Torben Lund.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Statsministeren har i et svar til mig oplyst, at der absolut ikke er lagt loft over, hvor mange flygtninge Danmark kan modtage.

Der er milliarder i verden, der er i nød, milliarder, som har det langt, langt dårligere end det lille smørhul, der hedder Danmark. Vil hr. Bernhard Baunsgaard benægte, at de milliarder kan søge til Danmark, hvis det begynder at gå op for de milliarder, at vi har verdens mest liberale udlændingelov?

Torben Lund (S):

Jeg skal prøve at tale lidt mindre højt.

Siden vi i begyndelsen af 1950erne ratificerede FN's flygtningekonvention, har vi her i landet forsøgt at leve op til de bestemmelser, konventionen indeholder om at yde beskyttelse til mennesker, som er bragt i den ulykkelige situation, at de har måttet forlade deres land på grund af forfølgelse. Vi kan også fremdrage mange eksempler fra de seneste årtier på, at den humanitære linje har været fulgt, når situationen i andre lande har tvunget større grupper af mennesker på flugt, bl.a. hertil.

Den holdning har vi naturligvis fortsat, og det er den holdning, som er udtrykt i den gældende udlændingelov, som folkettinget i stor enighed – med undtagelse af fremskridtspartiet naturligvis – gennemførte for et par år siden.

Vi har igennem de seneste år oplevet en meget stor tilgang af asylansøgere, og det har helt naturligt skabt et betydeligt pres på de myndigheder, som skal behandle de mange sager. Derfor gennemførte det samme store flertal i folkettinget i foråret ændringer i procedurereglerne, bl.a. ved at give mulighed for at opdele flygtningenævnet i flere afdelinger, ligesom vi ved, at justitsministeren i den samme periode har udvidet kapaciteten i direktoratet for udlændinge.

Disse foranstaltninger har uden tvivl også givet væsentlige resultater. Alligevel er situationen i dag sådan, at der fortsat er meget lang ventetid for mange asylansøgere. Det er af flere grunde uheldigt, og jeg tror, justitsministeren var inde på nogle af disse grunde.

Den lange ventetid fører meget nemt til, at asylansøgere, som måske ikke var forfulgt ved afrejsen fra deres hjemland, ikke kan vende tilbage til hjemlandet uden stor risiko på grund af det lange fravær, og en sådan situation er selvfølgelig helt uacceptabel. Vi kan ikke have en ventetid i sagsbehandlin-

[Torben Lund]

gen, som i sig selv gør asylansøgere til flygtninge.

Dertil kommer, at den lange opholdsperiode i Danmark, inden afgørelsen kan træffes, meget nemt giver omverdenen et indtryk af, at den danske flygtningelovgivning er mere liberal end lovgivningen i andre vestlige lande, og sådan nogle forventninger er i sig selv med til at øge tilgangen af asylansøgere til Danmark.

Endelig vil jeg godt pege på det hensyn, vi bør tage til asylansøgerne og flygtningene selv. De er naturligvis i en meget svær, psykisk belastende situation i den lange tid, der går, mens de må vente på en afgørelse her i landet. Det gælder dem alle, ikke alene dem, der får flygtningestatus, når afgørelsen er truffet, men også dem, der må forlade landet, fordi de har vist sig ikke at være flygtninge.

Der er altså flere hensyn, der taler for, at vi bør tilpasse procedurereglerne, sådan at vi kan sikre en hurtigere og fuldt forsvarlig sagsbehandling.

Sideløbende med disse ting lægger vi stor vægt på, at Danmark meget aktivt deltager i en udbygning af det internationale samarbejde på flygtningeområdet, sådan at indsatsen i de forskellige lande, vi kan samarbejde med, bliver koordineret bedst muligt. Det gælder løsninger med FN's medvirken, men det gælder også løsninger i et samarbejde imellem de vesteuropæiske og de nordiske lande og initiativ til et tættere nordisk samarbejde. Det sidste ved vi er taget i Nordisk Råds regi.

Til slut skal jeg blot sige, at vi jo i øjeblikket, som justitsministeren har sagt, fører forhandlinger med regeringen om situationen på flygtningeområdet, og jeg har ligesom justitsministeren en forventning om, at forhandlingerne fører til et positivt resultat i løbet af meget kort tid.

Hagen Hagensen (KF):

Der er god grund til bekymring over flygtningeforholdene. Bekymringen går først og fremmest på, at forholdene rundt omkring i verden er sådan, at medmennesker har en velbegrunnet frygt for forfølgelse i det land, de tilhører og har statsborgerforhold til, og at de må søge til, flygte til, andre lande for at opnå beskyttelse.

Flygtningestrømmen, især til vestlige lande, er stor og har for Danmarks vedkommende været stærkt stigende i fjor og navnlig i år. Det er særdeles bekymrende. Det giver også anledning til bekymring for Danmarks befolkning, for de danske myndigheder, der skal tage sig af dem, der kommer her til landet.

Det er let at have forståelse for andres nød og trang, når og så længe det ikke berører én selv mærkbart. Danmark mærker nu helt klart de store problemer, modtagelse af flygtninge giver. Det er givet, at vi må bistå mennesker, der er forfulgt og er i nød. Det konservative folkeparti kan fuldt og helt tilslutte sig justitsministerens bemærkninger om konventionsflygtninge og de facto-flygtninge, som må gives asyl her i landet.

At Danmark som det første land ratificerede flygtningekonventionen af 1951, understreger det danske sindelag over for medmennesker, der har behov for hjælp. Men – der er et men – vi skal alene modtage dem, der reelt er forfulgte. De, der af andre grunde, det være sig økonomiske forhold, eller fordi de ønsker en anden levevis, søger hertil, må og bør vi kunne nægte ophold her. Det kan være vanskeligt at afgøre, men i sager, der er åbenbart grundløse eller, som det er udtrykt, åbenbart udsigtsløse, må der være et regelsæt, sagerne kan afgøres efter med en forenklet procedure. Ordet »asyl« må ikke være et kodeord, der som et »sesam, luk dig op!« klarer alle ting, når man kommer her til Danmark.

Justitsministeren peger rigtigt på, at asylansøgere, der ikke ved udrejse fra hjemlandet har været i søgelyset, løber risiko for, at et længere fravær fra hjemlandet påfører dem mistanke og risiko ved tilbagevenden. Ministeren peger også på, hvad jeg gerne vil understrege, det helt urimelige i, at ventetiden her i landet, medens sagen er til behandling, er medvirkende til eller giver mulighed for, at der gives asyl.

Når asyl er givet, og også mens sagen er under behandling, skal vi give rimelige vilkår, den samme medmenneskelige behandling, vi skylder hverandre som medborgere. Det skylder vi dem, der kommer hertil. Det er måske lettere sagt end gjort. I det nære samfund kan det utvivlsomt have sine vanskeligheder at affinde sig med mennesker med helt andre skikke og sædvaner, der ser

[Hagen Hagensen]

anderledes ud og optræder på anden måde, end vi gør det normalt herhjemme.

Der har været episoder og uroligheder og tildragelser rundt omkring i landet, der er særdeles beklagelige, og som asylsøgende uanset deres usikkerhed og bekymring over egne forhold burde have undgået.

Ventetiden kan give et psykisk pres, og det taler i særdeleshed for, at vi skal kunne afgøre sager hurtigere, end tilfældet er nu.

Når vi viser forståelse over for dem, der kommer hertil, må de naturligvis også vise hensyn over for værtslandet og dets befolkning. Det er allerede blevet nævnt i dag, at om det at kassere tilbudt indbo, stille krav om at få eneværelse, og hvad der kan være tale om, ikke at kunne lide maden, osv. må man simpelt hen sige: det kan vi bare ikke have. Asylansøgere må tage i betragtning, at mange danskes levevilkår er beskedne, og det kan betyde, at tolerancegrænsen ikke er særlig høj.

Justitsministeren har i tidens løb fulgt denne sag op, og regeringen har da også iværksat en lang række tiltag på flygtningeområdet. Den tilkendegivelse, justitsministeren gav i sin tale i dag, af regeringens opfattelse, at vi har nået grænsen for, hvad der inden for den nuværende lovgivnings rammer kan gøres for at sikre en forsvarlig behandling i asylsager, må gøre et stærkt indtryk på tinget.

Jeg håber, at vi snarest får sådanne ændringer, at flygtningeforholdene kan afklares således, at alene de egentlige flygtninge, de, der er i fare, skal modtages her i landet. Jeg synes, hr. Torben Lunds tale tydede på, at det kan vi nu få klaret.

At håbe, at verden omkring os kommer sådan i lave, at flygtninge bliver ganske få, må vist desværre lades ude af betragtning. Men gennem Nordisk Råd, gennem Europarådet, gennem EF, hvor sagen nu er rejst af mine konservative kolleger, og gennem det arbejde, vi tager del i i FN, må vi søge at opnå en fordeling landene imellem af flygtninge og et samvirke om at søge organiserede flugtruter med hensynsløse mellemmand standset. De bestræbelser bør givetvis fremmes.

Der har været nævnt tal her i dag, og jeg skal lade være med at trætte tinget med flere af dem. Der er ikke spor tvivl om, at vi er inde i en periode, hvor vi herhjemme modta-

ger mange flere flygtninge, målt i forhold til vort lands størrelse, vort befolkningstal, end man gør i andre lande. Det er bl.a. de forhold, der må tages op til overvejelse.

Jeg skal slutte, som jeg begyndte, med, at der er god grund til at nære bekymring over flygtningeforholdene, men jeg synes i særdeleshed, at der er god grund til at nære bekymring på baggrund af de taler, fru Pia Kjærsgaard har holdt her i dag. Så må vi andre se at klare opgaven.

Bjørn Elmquist (V):

Som et liberalt parti lægger vi i venstre vægt på, at vi i Danmark kan hjælpe mennesker i nød. De mennesker, vi diskuterer i dag, politiske flygtninge, er mennesker, som i deres eget hjemland er truet på liv og helbred, og som derfor tager den sikkert meget svære beslutning at begive sig på flugt ud i det uvisse.

Denne indstilling er i nøje samklang med vores aktiviteter, vores tilslutning til internationalt samarbejde, der styrker demokrati, menneskerettigheder, international forståelse, frihed og fred, det være sig i Nordisk Råd, EF, Europarådet eller NATO. Vi kan da også se, at det især er de lande, som er medlem af de organisationer, jeg just har nævnt, flygtningestrømmene i disse år retter sig imod, de lande, hvor det, man kalder frihedsidealerne, holdes højt.

I FN forsøger man at løse nogle af problemerne først og fremmest i forbindelse med de såkaldte konventionsflygtninge. Men vi må erkende, at det, der i dag tager opmærksomheden, er det, vi kalder de sporadiske flygtninge, de, der kommer uden forudgående aftale, uden forudgående meddelelse, til vore grænser og beder om politisk asyl.

Vi har i de sidste måneder kunnet konstatere en stærkt øget tilstrømning, og de tal, som har været nævnt her fra talerstolen, og som justitsministeren har været fremme med i den offentlige debat, viser, at Danmark nu placerer sig i spidsen. Vi er dem, der får den største tilstrømning af asylansøgere i disse måneder, hvis vi sætter det i relation til vores befolkningstal.

Det gør det nødvendigt at overveje situationen, som den tegner sig, og der er to måder, vi kan gøre det på. Der er den internationalisering, som melder sig, et forsøg på at

[Bjørn Elmquist]

få løst nogle af problemerne ad international vej, og så er der det, vi kan gøre inden for egne grænser med egne regler. De to ting skal ses i sammenhæng. Pludselige ændringer i tilstrømningen kan hænge sammen med forskelle i procedurereglerne og i fastlæggelsen af flygtningebegrebet.

Af de internationale forsøg, der i øjeblikket gøres på mere regionalt plan, foruden det, der finder sted i FN, vil jeg nævne specielt to. Det ene har med Europarådet at gøre; det andet har med Nordisk Råd at gøre.

Jeg skal sige til fru Pia Kjærsgaard, at jeg ikke på noget tidspunkt har blandet Europa-Parlamentet ind i diskussionen om flygtninge. Der er meget stor forskel mellem Europarådet og Europa-Parlamentet, og dér, hvor jeg har talt om et internationalt samarbejde om flygtninge, har ikke været i EF-Parlamentet, men derimod i Europarådet. Det er en europæisk organisation fra 1953, hvor 21 vesteuropæiske lande er med. EF-Parlamentet er en af institutionerne inden for de 10 EF-landes samarbejde, hvortil vi har direkte valg. Det var en meget kort parentes. Jeg håber ikke, at formanden har noget imod, at jeg instruerede et kort øjeblik.

Dette handler altså om Europarådet. Vi er 5 medlemmer og 5 suppleanter fra folketinget, der repræsenterer vore kolleger i forhandlingerne i Strasbourg, og vi var med til slutningen af september at stemme om en rekommandation, en henstilling, en anbefaling til de 21 landes regeringer om at oprette et koordinationskontor inden for Europarådet, som skal have med flygtningesager at gøre, og som kunne træde ind som en slags formidler os imellem og over for FN's flygtningekontor, højkommissariatet i Genève.

Foruden denne koordinering og måske endda en skønne dag en koordinering eller dirigering af flygtningestrømmene – der er endog nogle, der har været inde på en kvotering, det skal jeg ikke komme ind på her og nu – taler man også om en samordning af reglerne, det være sig procedurereglerne, det være sig begrebet politisk flygtning.

Jeg er i den lykkelige situation, at justitsministeren for et par uger siden her i salen i spørgetiden sagde, at han ville tage denne opfordring op og tage initiativ til at mødes med justitsministrene fra de andre 20 lande i Europarådet, så man kan se, hvad man kan gøre.

Jeg skal yderligere oplyse, at 20. november er der et møde mellem repræsentanter for Europarådets parlamentarikerforsamling, og dér er jeg med. Vi skal mødes med regeringerne fra de 21 lande, og dér vil jeg tage initiativ til, at man kommer ind på dette, at man kommer anbefalingen i møde.

Dernæst kommer Nordisk Råd, og det er allerede nævnt fra talerstolen, at der er taget danske initiativer. Vi har haft og skal have et nært samarbejde, også mellem Nordisk Råd og Europarådet, i denne sag. Vi havde i sidste uge i Strasbourg et møde mellem præsiderne for de to institutioner og var enige om og fik tilsagn fra Nordisk Råds præsidium om, at man vil arbejde efter de samme retningslinjer, inden for de samme rammer. Jeg tror og håber på, at vi på den måde kommer ind i en slags regionalisering af det globale samarbejde, FN står for på området, hvor vi kan sige, at regionaliseringen tegner sig på europæisk plan og på nordisk plan, og så kommer vi til det nationale. Vi må ikke forestille os, at det hele klares internationalt.

Vi skal heller ikke tro – det er den fornemmelse, jeg har fået – at de andre nordiske lande, for den sags skyld de andre vesteuropæiske lande, vil følge os i enhver henseende, hvad vores udlændingelov i øjeblikket angår. Det har været sagt, at det er en meget ambitiøs, en meget liberal lov, og vores procedureregler giver i hvert fald en fremgangsmåde, som ligger ganske langt fra det, man gør i andre lande. Jeg tror, at den tydelige besked, vi vil få i disse forskellige former for internationale forhandlinger om det, vil falde i tråd med det, jeg siger: vi skal ikke forvente, at andre lande, end ikke vore nærmeste nabolande, vil indrette deres procedureregler fuldstændig som dem, vi har.

Hvis vi skal have en mere ligelig ordening i de enkelte lande, bliver vi nødt til at ændre vore procedureregler, tror jeg, i den retning, som både justitsministeren og de to ordførere, der har været på talerstolen, den socialdemokratiske og den konservative, har været inde på.

Hvis ikke vi gør noget nu, risikerer vi at ende i en situation, hvor hele den danske befolkning, ikke bare, som jeg har opfattet det indtil nu, grupper, slår fuldstændig bak, og det ville være meget forkert. Vi skal sikre os, at der er folkelig opbakning bag vores udlændingepolitik og vores flygtningepolitik.

[Bjørn Elmquist]

Hvis ikke det sker, og hvis vi blot tillader en tilstrømning ind over landets grænser også af, hvad man med et besynderligt ord har kaldt bekvemmelighedsflygtninge, hvis det kører af sted uhindret, så risikerer vi at placere os i den situation, at vi en skønne dag slet ikke kan hjælpe de rigtige flygtninge, som vi så gerne vil hjælpe.

Der er naturligvis andre ting, bl.a. spørgsmålet om integreringen af flygtninge i samfundet, der også er til behandling i finansudvalget, hvor jeg er helt på linje med det, justitsministeren og hr. Hagen Hagensen har sagt: vi må ikke nå dertil, at befolkningen kan komme med klare eksempler på, at vi har behandlet flygtninge bedre, end vi behandler vores egen befolkning. Den går simpelt hen ikke. Men jeg mener ikke, at det er det, der først og fremmest er til behandling i dag i folketingssalen.

Pelle Voigt (SF):

Nu er denne forespørgsel jo formuleret på den groteske måde, at man anmoder justitsministeren om at svare på, hvad han agter at foretage sig for at standse den stadig stigende strøm af flygtninge til Danmark, ikke hvordan justitsministeren agter at løse de problemer, som er opstået for disse mange mennesker, der har været nødt til at flygte. Det er vores håb, at der bliver mulighed for under det næste dagsordenspunkt at beskæftige sig med den side af sagen.

Det, som af fremskridtspartiet er blevet sat til debat, er et ønske om at hindre den stadig stigende strøm af flygtninge til Danmark. Hvis man virkelig skal tage den problemstilling alvorligt, hvis man virkelig skal diskutere disse flygtningeproblemer, så er det for det første meget svært at lade være at minde vore egne rødder. Hvor mange af os, der sidder her i folketinget, ville overhovedet være til stede her i dag, hvis der i Sverige i årene 1940-1945 var opstået en stærk politisk bevægelse, der ville begrænse flygtningestrømmen med henvisning til, at de mange jøder og modstandsfolk, som måtte flygte til Sverige, blot flygtede af bekvemmelighed, blot ønskede at udnytte det svenske samfunds overflod af rigtig kaffe, bananer og chokolade?

Mennesker flygter aldrig for sjov. Udtryk som »bekvemmelighedsflygtninge« er en for-

nærmelse. Mennesker forlader ikke i hundredtusindvis deres hjemegn, deres nation, undtagen af bitter nød.

Ca. 70 pct. af de flygtninge, der nu kommer til Danmark, kommer fra Nørorienten eller Mellemøsten, og det er ikke rygterne om Danmarks herlige klima og den fremragende bistandslov eller vores seksualmoral eller de herlige svinekoteletter, der har lokket dem herop. Det er bitter nød. Det er et spørgsmål om, at man enten må flygte eller dø. Det er et spørgsmål om at flygte fra krig, fra tortur, fra forfølgelse og fra fængsel.

Krigen mellem Iran og Irak, som er en væsentlig årsag til flygtningestrømmen, nærmer sig nu tabstal og dødsopfre, der ligner de tabstal, Europa kendte under første verdenskrig. Man kunne rejse det spørgsmål til forespørgerne, om de nogen sinde, blot i fem minutter, har gjort sig de ringeste forestillinger om, hvad det er, der foregår i ayatollah Khomeinis Iran i dag, som gør det nødvendigt for folk at flygte. Den beskidte, uhyggelige krig mellem Iran og Irak, den systematiske undertrykkelse af menneskerettighederne i disse lande, den forfølgelse af hele folkeslag med trussel om folkemord, som kurderne, palæstinenserne og andre religiøse og nationale mindretal, bl.a. bahaireligionen i Iran og tamilerne på Ceylon oplever, og den undertrykkelse, der sker nærmere vore egne breddegrader på mere europæisk, men nok så effektiv vis, af den frie fagforeningsbevægelse og menneskerettighedsbevægelsen i Polen, alt dette er reelle fakta, som får mennesker til at flygte, og som gør det nødvendigt for dem at flygte, uanset om fremskridtspartiet kan lide det eller ej. Hvis man vil hindre en flygtningestrøm, må man gribe ind over for dens årsager, men vil Danmark det? Vil Danmark sammen med andre lande f.eks. gribe ind over for krigen mellem Iran og Irak ved at etablere et økonomisk pres, der tvinger krigens deltagere til at standse den? Det kunne vi gøre. Vi kunne standse våbeneksporten, som Europa og USA tjener tykt på. Vi kunne lade være med at importere olie fra disse lande. Vil man det?

Vil regeringen, kunne jeg spørge justitsministeren, fortsat vende det blinde øje til, at danske skibe på trods af svensk lovgivning hver dag ulovligt sejler svenske våben til Iran og Irak på trods af protester fra en lang række partier i folketinget, eller vil man fort-

[Pelle Voigt]

sat ikke foretage sig noget? Vil Danmark f.eks. kræve, at landene i EPS-samarbejdet nu aktivt går ind og støtter det jordansk-palæstinensiske udspil til fredsforhandlinger i Mellemøsten, noget, der i kolossal grad ville gavne situationen i Libanon? Det er muligt, at regeringen vil gøre det, men det bliver sikkert ikke med fremskridtspartiets gode vilje.

Så længe disse konflikter eksisterer, og det gør de desværre, bl.a. fordi EF-landene og Danmark tjener penge på disse konflikter, vil der være en flygtningestrøm. Selv med den flygtningestrøm er det fantastisk vigtigt, at vi fastholder den udlændingelov, vi har nu. Den må fastholdes af de partier, som selv har været med til at vedtage den. At lave væsentlige indskrænkninger i udlændingeloven for at hindre flygtningestrømmen ville svare til, at man foretog nedskæringer i sygehusvæsenet for at bekæmpe en koleraepidemi.

Det er fuldstændig afgørende, at den almindelige befolkning forstår, hvad det er, der sker, og får ordentlig besked om, hvorfra flygtningene kommer, og hvad det er, de flygter fra, inden de placeres ude i lokalsamfundene. I den forbindelse venter vi meget spændt på udmøntningen af regeringens flygtningehandlingsprogram fra august måned i år.

Der er blevet talt i debatten her i dag om de beklagelige episoder, der har været med sammenstød mellem flygtninge. Til det skal jeg blot sige, at vi anser det for ganske overordentlig væsentlig, at man anvender den viden, vi har om de konflikter, der eksisterer, sådan, at man ikke fremprovokerer den slags ting ved at placere mennesker sammen, som man ved er i konflikt, som man ved i årtier har været i konflikt og måske oven i købet i blodig konflikt. Tvinger man den slags mennesker sammen, når vi modtager dem her som flygtninge, er man selv skyld i de episoder, som måtte opstå.

Jeg kunne godt tænke mig at rejse det direkte spørgsmål til forespørgerne her i dag: kunne man forestille sig, at forespørgerne ville være med til at vende sig imod, at Danmark henlægger den sag ved menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, som Danmark og en række andre lande indtil for nylig har insistert på at rejse over for militærdiktaturet i Tyrkiet?

Så sent som i denne uge har vi fået nye rapporter fra Amnesty International om den

fortsatte tortur af de tusindvis af politiske fanger, som også er en meget, meget væsentlig faktor i flygtningestrømmen hertil fra Tyrkiet. Kunne man forestille sig, at fremskridtspartiet for første gang ville være med i politiske initiativer til at standse den systematiske krænkelse af menneskerettighederne, der foregår dér, at de europæiske lande skulle lægge pres, at NATO skulle standse våbenleverancerne til Tyrkiet, indtil denne systematiske undertrykkelse af menneskerettighederne standser? Jeg tror det desværre ikke.

Jeg tror, at der her er tale om nogle grundlæggende holdningsmæssige forskelligheder. I hver eneste diskussion, vi har haft i folketinget om international undertrykkelse af menneskerettighederne, har vi fundet fremskridtspartiet på undertrykkernes side. Dér kan et folketingsflertal ikke stille sig. Det er fuldstændig afgørende for os, at vi som danskere husker vores arv og vores baggrund. Vi skal løse de problemer, der er opstået også med den voksende flygtningestrøm, og vi skal løse dem på en måde, vi ikke behøver at skamme os over, hverken nationalt eller internationalt.

Vi håber, at der under det næste punkt på dagsordenen vil blive mulighed for at føre en mere seriøs diskussion om, hvad der skal gøres ved de flygtningeproblemer, vi har her i landet og ude omkring i lokalsamfundene, end den diskussion, fremskridtspartiet øjensynlig ønsker at piske frem på det forkvaklede grundlag, som klart lyser ud af ordlyden af den forespørgsel, som er stillet til justitsministeren.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal ikke ofre mange ord på fremskridtspartiet. Fremskridtspartiet og det radikale venstre har en fuldstændig forskellig opfattelse af holdningen til flygtninge. Vi tager vores ansvar for den konvention, vi har tilsluttet os, meget alvorligt, og en fortsættelse af samtalen med fremskridtspartiet er derfor, så vidt jeg kan skønne, fuldstændig uden mening.

Jeg vil godt kommentere lidt af det, justitsministeren sagde før som svar på forespørgslen.

Danmark har ikke en mere liberal flygtningepraksis end andre lande, fastslog justitsministeren. Det synes jeg der er grund til at

[Bernhard Baunsgaard]

gentage. Der bliver ikke godkendt forholdsvis flere flygtninge i Danmark end i andre lande. Jeg tror, at man skal holde fast ved det. Forskellen mellem de fleste andre lande og Danmark er, at vi har givet en asylansøger en menneskeret, nemlig den menneskeret, at han eller hun har lov til at appellere sin sag, at den ikke kan afvises af politiet, af et administrativt organ, men at den endelige afgørelse finder sted ved et flygtningenævnet.

Her har vi i øjeblikket en stærk modsætning til Sverige, hvor man har indført noget, som ikke kan betegnes som andet end lynjustits eller, som Politiken skrev i går, en standret. Politiet afhører, politiet vurderer, og politiet træffer beslutning efter, så vidt jeg er underrettet, en telefonsamtale med Stockholm. Det kan ikke betegnes som andet end lynjustits eller med Politikens udtryk en standret.

Så kommer man til spørgsmålet: ja men er vi så ikke på det punkt ganske enestående? Det har allerede været nævnt her, at det er en del af den vesttyske grundlov, at sager om folk, der opfatter sig selv som flygtninge, skal under behandling, og det er de vesttyske domstole, der træffer beslutning. Jeg kan ikke se, at vi dér adskiller os væsentligt fra Vesttyskland.

Justitsministeren gjorde opmærksom på, at der er en stærk ophobning i øjeblikket. Det varer 11 måneder at gøre visse sager færdig, men naturligvis ikke alle. Justitsministeren har oplyst over for retsudvalget, at man nu er kommet ned på ca. 2 måneder i første instans, i direktoratet. For nogen tid siden var der en stærk ophobning i direktoratet. Den har man arbejdet sig væk fra. Nu sker ophobningen i flygtningenævnet, og det er beklageligt, at vi ikke kan gøre det hurtigere. I Frankrig har man som bekendt reglen om, at der skal være truffet en beslutning inden tre måneder. I Vesttyskland kan det tage op til 6-7 år.

Vores behandlingstid på 11 måneder er for lang. Hvad kan vi gøre? Der har været peget på internationalt samarbejde. Tidligere justitsminister Ole Espersen skriver i dag i Information, at et menneske, der har fået sin sag behandlet i Vesttyskland, ikke burde kunne opholde sig 11 måneder i Danmark. Jeg er enig. Det måtte være muligt med udveksling af oplysninger. Jeg stoler på, at når man har været igennem proceduren i Vest-

tyskland, så kan Danmark godkende det, medmindre politiet finder helt nye oplysninger. Når et menneske, en asylansøger, sag har været behandlet i Sverige, vil det være rimeligt, at vi godkender denne behandling, men det forudsætter, at sagen er behandlet.

I øjeblikket er det store problem for os jo ikke iranere, det er libanesere. Jeg tror, at det ville gavne de folk, der kommer og tror, at de kan blive godkendt som flygtninge, blot fordi der er borgerkrig i Libanon, om de meget tidligt fik at vide, at det går altså ikke i Danmark. De har ikke chance for at blive godkendt som flygtninge, blot fordi der er borgerkrig. Jeg vil mene, som jeg har sagt tidligere, dengang det pressede på med Iran: lad os dog få oplysninger så langt frem som muligt. Lad os prøve, om vi dog ikke kan oplyse libaneserne om, hvordan det er i Danmark, medens de er i Libanon endnu. Og det bør i hvert fald være sådan, at libanesere ved grænsen får at vide, at medmindre der er noget ganske særligt på færde, kan libanesere ikke godkendes som flygtninge i Danmark. Det ville dog ikke være uoverkommeligt for justitsministeriet at udarbejde en sådan pjece. Jeg gør opmærksom på, at bare i dette år er over 1.000 af asylansøgerne udrejst, efter at de har fået oplysning eller afslag eller af andre grunde, når de bl.a. er blevet klar over, hvordan reglerne er i Danmark. Lad os fremme det mest muligt gennem oplysning, når disse folk fra Libanon kommer til grænsen.

Birgith Mogensen (CD):

Såfremt flertallet i denne sal havde kunnet forudse, at den nye udlændingelov fik den virkning, som vi kender i dag, var den muligvis ikke blevet vedtaget.

Loven har virket på en sådan måde, at Danmark de sidste 4-5 måneder pr. 100.000 indbyggere har modtaget ca. 65 pct. flere asylansøgere end de to næststørste modtagerlande, nemlig Sverige og Vesttyskland, og ingen andre vesteuropæiske lande kommer tilnærmelsesvis op i nærheden af de tre nævnte lande. Derfor må vi ærligt og redeligt indrømme, at vor 1983-udlændingelov simpelt hen er for liberal, og intet tyder på, at lovens tiltrækningskraft i fremtiden vil aftage.

Vi må erkende dette i dag, men jeg tør sige, at ingen danskere havde kunnet forudse

[Birgith Mogensen]

denne indvandrerstrøm, som bare i år nærmer sig 10.000 spontane asylansøgere. Det betyder naturligvis ikke, at vi i år får 10.000 flere indbyggere. En meget stor del bliver i første eller anden fase sorteret fra, fordi disse personer ikke opfylder betingelserne for flygtningestatus og derfor ikke bliver tildelt asylret. Nogle flygtninge forlader hurtigt Danmark igen, deriblandt også flygtninge, som har opnået asyl, men fakta er, at selv om en flygtning bliver vejet og fundet for let, så kan der gå op til et år, før et nej bliver realiseret med udrejse til følge.

Ét er, at det koster penge, men CD synes også, at det er synd og skam, at vor flygtningelov skaber forhåbninger hos disse ulykkelige mennesker, der af forskellige grunde kommer over vores grænser med forventninger, som andre paragraffer knuser. F.eks. bliver de fleste libanesere udvist. Det ved de danske flygtningemyndigheder på forhånd; derfor ville det være mere menneskeligt, hvis vi f.eks. i libanesiske aviser og radio meddelte, at deres chancer for at opnå asyl i Danmark ikke er ret store.

Enhver ved, at CD er for at modtage politisk og religiøst forfulgte flygtninge. Vi ønsker, de skal behandles godt, vi giver dem gerne gæsteophold, hvis det er det, de ønsker. Vi giver dem livsvarigt ophold, såfremt det er deres ønske, men vi gør det helst efter de regler, som er internationalt-humanitært bestemt. At 1983-loven har vist sig at være lidt skæv, indrømmer vi, og vi stemte selv for, men nu vil jeg foreslå, at vi må revurdere udlændingeloven, såfremt vi ikke kan forhandle os til rette på nordisk og/eller EF-plan om en demokratisk, ligelig fordeling af flygtningebyrderne.

Naturligvis kan vi tage imod flere flygtninge, end vi har taget, men jeg er lidt ræd for samfundets reaktion, hvis vi fortsat, procenten i forholdet til indbyggertallet og alt andet taget i betragtning, skal modtage mellem 10.000 og 20.000 flygtninge på årsbasis. Naturligvis vil den bedste løsning være at formå andre lande til at modtage flygtninge på vor udlændingelovs præmisser, men jeg mener, det er en utopisk tankegang at tro, at vi kan få disse stater til at kopiere vor 1983-udlændingelov, og det er jo det, der skal ske, såfremt vi skal gøre os håb om en reducere af den stadig stigende strøm af mennesker,

der primært ønsker at opnå flygtningestatus i Danmark.

Andre ordførere har omtalt de uheldige episoder mellem danskere og udlændinge samt de forskellige nationalitetsgrupper imellem. Naturligvis fordømmes disse uroligheder og med rette. Lad os håbe, at de forskellige initiativer, som regeringen har opfordret til, vil hindre noget sådant i fremtiden. Men der kan altså opstå modsætningsforhold, når vi inden for et år indlader ca. 15.000 flygtninge med vidt forskellig kultur, religion og politisk opfattelse, mange forskellige nationaliteter osv. En del af disse uroligheder kunne nok være undgået, hvis man ikke havde blandet dem i samme centre, men det er jo nemt at være bagklog. Vi må stadig væk huske på, at vort indslusnings- og sorteringsapparat m.v. slet ikke var forberedt på den store flygtningestrøm.

CD mener, at vi alt taget i betragtning ikke kan byde reelle flygtninge gode forhold, hvis vi ikke sætter en omtrentlig grænse for, hvor mange flygtninge vi kan aftage på årsbasis. Der vil være folketingskolleger, som mener, at jeg vurderer situationen for pessimistisk, men som jeg antydede i min indledning, havde ingen forventet de sidste 2 års store og accelererende flygtningetilstrømning, da vi i 1983 vedtog den nye udlændingelov. Nu har vi fået en forsmag på, hvordan det virker, og det må mane til indsats, inden situationen udarter.

Lenger (VS):

Denne forespørgsel er endnu en af fremskridtspartiets platheder. Et par stykker mere er på vej, f.eks. får vi i næste uge forslaget om at forhøje hastighedsgrænserne. Platheden understreges især af det himmelråbende nonsens, som fru Pia Kjærsgaard fyrede af fra talerstolen her ved debattens start, bl.a. om at udlændingeloven indeholder mulighed for, at milliarder af mennesker kan søge til Danmark. Jeg har aldrig kendt mage.

Men når vi er nødt til at tage debatten alvorligt, er det på grund af emnet og på grund af, at der jo også er andre partier, der diskuterer denne sag. Og så er det selvfølgelig, fordi emnet er vigtigt, og derfor vil jeg forsøge at se bort fra, hvem der har rejst debatten.

[Lønger]

Jeg har lyst til at starte med at sige, at VS ikke mener, at der skal sættes nogen stopper for de flygtninge, der for tiden søger til Danmark. Vi vil gerne være med til på et tidspunkt at diskutere, om nogle af de flygtninge, der opfylder betingelserne for at få flytningstatus, måske skal bosættes i andre lande end Danmark, men det er der jo intet nyt i, og det er der oven i købet taget højde for både i den eksisterende udlændingelov og gennem internationale aftaler. Først og fremmest mener vi slet ikke, at tiden er inde til den slags overvejelser endnu. Andre lande ville jo dø af grin, hvis vi kom og sagde, at nu skulle vi have hjælp med bosætningen af flygtninge. Og selv om vi i det isolerede kvartal, juli kvartal 1985, har forholdsvis flere flygtninge pr. indbyggere end de lande, vi normalt sammenligner os med, er vi fortsat ikke blandt de lande i Europa, der samlet har flest flygtninge i forhold til indbyggertallet. Derfor er den tid slet ikke inde, hvor vi skal diskutere med andre lande, om nogle af de godkendte flygtninge måske skal bosættes dér; de ville dø af grin, hvis vi gjorde det. Men også af den grund synes jeg, at selve grundlaget for forespørgslen er rent plat.

Jeg har lyst til at beskæftige mig med nogle andre sider af flygtningeproblematikken, nemlig den lange behandlingstid, som er belastende for alle parter, også for flygtningene. Den lange tid kan selvfølgelig skyldes, at der er mange sager, men det er ikke en tilstrækkelig forklaring. Efter min mening skyldes det også, at sagerne er for dårligt oplyst, når de sendes til behandling i direktoratet og i flygtningenævnet. Det kan skyldes mange forhold, men jeg vil forsøge at pege på nogle af dem.

For det første er der politirapporterne, som i væsentligt omfang ligger til grund for sagsbehandlingen. De er ofte upræcise, mildt sagt, i et sådant omfang, at udfaldet af sagen kan vendes 180 grader. Der er jo forskel på, om en asylansøger står anført i en politirapport som kurdisk modstandsmand, eller om han står der som terrorist. Jeg har set en sag, hvor en asylansøger oplyser, at han er kurdisk modstandsmand, og i politirapporten står der, at han er terrorist. Det kan ikke være en oversættelsesfejl. Jeg har set en anden sag, hvor en asylansøger fortæller, at han måtte flygte ud ad et vindue midt under en afhøring, og hvor der står i politirapporten,

at han fik lov at gå selv. Det gør jo altså en vis forskel for det endelige udfald, og det betyder i hvert fald, at flygtningenævnet belastes med sager, som det kunne have undgået, hvis direktoratet havde givet asyl. Det lyder ikke som oversættelsesfejl – for bare at nævne to eksempler.

Men der findes selvfølgelig også oversættelsesproblemer, bl.a. fordi en række asylansøgere taler sprog eller dialekter, som vi ikke rigtig har tolke til at klare her i landet. Det kan også skyldes, at tolkerne er fjendtligt stemt over for asylansøgerne. Det problem kunne løses ved at bruge tidligere asylansøgere, der efterhånden er anerkendte flygtninge, og som måske har lært at tale dansk.

Endelig er der så den meget væsentlige årsag, at asylansøgere, som har været igennem barske oplevelser med tortur eller henrettelse af venner og familie, ikke uden videre taler om det, som de har været igennem. De giver måske i første omgang en dårlig begrundelse for deres ansøgning om asyl. F.eks. siger de, at de bare kommer for at få uddannelse, arbejde eller bolig, fordi de ikke vil tale om det andet, som de har været igennem, hvorefter de så i anden omgang, måske først efter at have fundet danske venner, som de får tillid til og betror sig til, kommer med den fulde og den hele og den anderledes forklaring, som de ikke i første omgang kunne tale om, men hvor den anden forklaring altså giver et grundlag for asyl. Det er såmænd alment menneskeligt, at man har det sådan, selv om det ser utroværdigt ud, hvis en asylansøger følger noget til forklaringen på et sent tidspunkt, måske først efter at have fået det første afslag fra direktoratet. Ikke desto mindre kan det være gode forklaringer, som er såre menneskelige.

Vores bud på en hurtigere og mere sikker sagsbehandling er derfor først og fremmest, at der allerede i den første fase sættes ind med mere grundige samtaler ved brug af personale, der oven i købet har erfaringer med at tale med mennesker, der har været gennem belastende oplevelser, og som, hvor ressourcekrævende det end er, får de rigtige oplysninger og de rigtige forklaringer ved at bruge den fornødne tid i første omgang. Der er ikke noget at sige til, at flygtninge, der kommer fra en politistat, ikke umiddelbart får nogen tillid til det menneske, der sidder i en polituniform. Hos dem kan den uniform

[Lønger]

være ensbetydende med undertrykkelse og forfølgelse. Der er ikke noget at sige til, at det ikke er det menneske – oven i købet er det ofte det første, de møder – som de betror sig til.

Med til vores bud hører også, at asylansøgere skal afhøres af en civil instans, og at den praksis med, at man på et senere tidspunkt, hvis man får brug for yderligere afhøringer, måske bestiller en afhøring hos politiet, må holde op.

Jeg kan også sige, at de forhold, som jeg har omtalt, meget vel kan bevirke, at en asylansøgning, som umiddelbart ser ud til at være grundløs, ved en grundigere undersøgelse viser sig absolut ikke at være grundløs. Derfor vil det være et skred i proceduren og et skred i asylansøgernes retsgarantier, hvis vi indfører en afvisningsmulighed ved grænsen, og det helt uanset om Dansk Flygtningehjælp er med til det eller ej. Heller ikke flygtningehjælpen er jo synsk, trods god vilje, og hvis Dansk Flygtningehjælp på et tidspunkt vælger at medvirke i disse deciderede standretter, vil dens væsentligste funktion være gidselfunktionen.

Vi håber ikke, det er rigtigt, som vi læser i aviserne, at der i øjeblikket foregår forhandlinger inden for et folketingsflertal om at indføre den form for retsløshed. Vi håber, det er noget andet, man taler om, selv om vi ikke har fået at vide, hvad det er. Tværtimod synes vi, det er vigtigt at sætte ind med en grundigere forudgående sagsbehandling og et grundigere og et bedre beslutningsgrundlag, og vi synes, det er vigtigt at lukke de huller, der er i flygtningenes retssikkerhed, ikke så meget i selve loven som i den praktiske administration.

Efter vores mening er det heri, en væsentlig del af problemet ligger, når justitsministeren i dag kan sige, som han udtrykte det, at vi nu har nået grænsen for en forsvarlig behandling inden for lovgivningens rammer. Ja, det har vi for så vidt, hvis det er i restriktiv retning, ministeren vil gå, men vi har bestemt ikke inden for lovgivningens rammer udtømt muligheden for at foretage en mere grundig og sikker sagsbehandling og afsætte de fornødne ressourcer hertil. Det vil være med til at forkorte ventetiden, fordi det beslutningsgrundlag, man har, vil være det samme hele vejen igennem.

Vi synes ikke, der skal indføres nogen regler om, at hvis man har fået afslag i Sverige, så skal man automatisk kunne afvises i Danmark. Ikke så længe Sverige har muligheden for en afvisning ved grænsen. Det ville jo i praksis føre til den samme regel i Danmark, bare indført ad bagdøren og udført af svenske grænsebetjente.

Endelig synes jeg, det er vigtigt at gøre noget ved de forhold, der i særlig grad kan befordre racismen, og i denne forbindelse kan der ikke peges på nogen enkelte forhold. I virkeligheden er der vel mangfoldige årsager til, at vi oplever de racistiske tiltag, som vi har været ude for i de seneste måneder, men en af de væsentligste årsager er situationen på boligmarkedet. Der er ikke så mange problemer lige nu, men de vil opstå i løbet af ganske få måneder, for så skal en endnu større del af flygtningene bosættes, og hvis danskere, som også er boligløse og boligsøgende, føler, at flygtningene tager noget fra dem, så er der i hvert fald en vis grobund for racisme. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremhæve nogle af de bemærkninger, som borgmester Thorkild Simonsen fra Århus kom frem med på konferencen om flygtninge for nogle uger siden, hvor han foreslog en udvidelse af den almennyttige boligkvota alene øremærket til flygtninge. Her har vi for en gangs skyld chancen for at komme et problem i forkøbet, og derfor er jeg glad for, at boligministeren i et svar til mig, som jeg fik i forgårs, i det mindste holder den mulighed åben, og jeg synes også, at det er prisværdigt, at boligministeren har taget sig tid til – i hvert fald indtil for et øjeblik siden – at overvære denne debat.

Til slut vil jeg blot sige, at vi i VS har fundet det meget vigtigt, at der har været et uhyre stort flertal omkring lovgivningen på flygtningeområdet. Vi har fundet det så vigtigt, at vi i det seneste års tid, selv om vi selv havde forslag til andre ændringer, har undladt at fremsætte disse forslag for at fastholde enigheden. Jeg synes, det er meget beklageligt, hvis det er sådan, at man med de forhandlinger, der foregår for tiden – selv om det er et folketingsflertal, og selv om det nok så meget er forligspartier – lægger op til, at flygtningespørgsmålet foruden at være et ømfindtligt emne i den offentlige debat også skal føre til et politisk slagsmål ud over det, som fremskridtspartiet forsøger at slå politisk plat på.

Kofod-Svendsen (KrF):

Kristeligt folkeparti ønsker at tage både flygtningekonventionen og vort medmenneskelige ansvar alvorligt. Det er den eneste kommentar, jeg vil komme med til det, fremskridtspartiet har sagt fra denne talerstol under denne debat i dag.

Det er rædsomt at være flygtning. Jeg tror, man skal have været turen igennem for at kunne forestille sig situationen. Flygtningen er blevet tvunget hjemmefra, flygter fra sit liv, fra krig og religiøs eller politisk forfølgelse, han har ingen vej tilbage. Udvandrerer rejser på jagt efter en drøm – flygtningen rejser ind i et mareridt, som én har udtrykt det. En asylsøger er en, der banker på vores dør og siger: der er en morder efter mig, luk mig ind, som FNs flygtningehøjkommissær, Poul Hartling, udtrykte det for ikke så mange dage siden.

Ser vi mere juridisk på det, er en flygtning en person, der som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret. Sådan hedder det i en flygtningekonvention, som 97 lande har skrevet under på.

Hvilke er så de rettigheder og friheder, som tilkommer en politisk flygtning? I første omgang er en flygtning berettiget til at opnå asyl og til ikke at blive tvunget tilbage til sit hjemland mod sin vilje. I videre forstand er det den persons ret at opnå alle de menneskelige rettigheder, som en borger i asyllandet nyder. Det vil naturligt nok ofte støde på begrænsninger i asyllandets lovgivning og derfor tage tid, før flygtningen kan opnå alle rettigheder og friheder. Undertiden vil det først ske fuldt ud, når en flygtning opnår borgerskab i det land, hvor han har søgt tilflugt.

Siden den grundlæggende definition blev vedtaget i konvention og statut, har jurister og andre specialister gjort et stort arbejde for at afklare og nøjere fastlægge mange enkeltheder både i international og i national flygtningeret. De grundlæggende rettigheder – her tænker jeg på ret til arbejde, til at rejse, til at få pas, til at sende børnene i skole, til at træde frem for retten, til at erhverve ejendom osv. – kan så have en forskellig udformning i

de forskellige lande. Men grundlaget for det hele er stadig flygtningekonventionens bestemmelser om ret til at opnå asyl og ikke blive tvunget tilbage til oprindelseslandet.

Her har Danmark haft en lang tradition for en human og medmenneskelig holdning over for de flygtninge, der har banket på vor dør. Ser vi historisk på det, er de ofte kommet i ryk. Vi havde en tilstrømning i 1950erne efter Ungarnopstanden, vi havde flygtninge fra Polen i slutningen af 1960erne, vi havde bådflugtningene fra Vietnam i slutningen af 1970erne, og her i 1980erne er der så kommet et nyt ryk af flygtninge, af mennesker, som netop har været udsat for den forfølgelse, jeg her har beskrevet.

Det nye ved den flygtningelov, der blev vedtaget ... (*Tilråb fra tilhørerpladserne*).

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Må vi bede om ro på tilhørerpladserne.

(*Stadig tilråb fra tilhørerpladserne samt nedkastning af papir m.m.*)

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Vær venlig at forlade tilhørerpladserne!

Kofod-Svendsen (KrF):

Det væsentlige ved den flygtningelov, der blev vedtaget i 1983, er de øgede retsgarantier og dette, at afslag fra direktoratet for udlændinge kan indbringes til endelig afgørelse i flygtningenævnet, og ud fra en human grundbetragtning mener jeg, vi kan være stolte af de principper, som er nedlagt i loven af 1983. Men i 1984 og 1985 har vi så oplevet en stærkt øget tilstrømning af flygtninge. Betragter vi Danmarks modtagelse af flygtninge over en årrække, har vi ikke modtaget overvældende mange sammenlignet med de andre europæiske lande, men netop nu banker flere på Danmarks dør end hos de andre lande, og det skaber en række problemer. Dertil kommer de åbenbart grundløse asylsager, der har været et internationalt begreb, som truer med at underminere flygtningebegrebet. Økonomiske emigranter er ikke flygtninge og skal derfor ikke have asyl. Både ministeren og tidligere ordførere har nævnt, at der nu føres forhandlinger om at tage nogle af de problemer, jeg her har nævnt, op til fornyet overvejelse, især hele spørgsmålet om de åbenbart grundløse sager

[Kofod-Svendsen]

og også dette, at økonomiske emigranter ikke er flygtninge, og jeg skal ikke komme ind på de drøftelser.

Jeg skal blot nævne én ting, nemlig behovet for en intensiv oplysning om flygtningenes situation, hvad det er, de flygter for, og om de kulturelle spørgsmål, der kan opstå i forbindelse med, at forskellige befolkningsgrupper mødes. Det er vigtigt, at vi stadig oplyser den danske befolkning, så nogle af de ting, vi har oplevet i denne sommer, forhåbentlig ikke gentager sig. Det kan bl.a. hindres ved intensiv oplysning.

Jeg vil gerne understrege – og det må være væsentligt, at vi har det in mente, når vi skal vurdere nogle af de problemer, som vi netop nu er stillet over for – at det er direkte nedslidende for asylansøgere, hvis sagsbehandlingen bliver for langvarig. Det er en stor opgave at gøre behandlingsperioden så kort som overhovedet muligt; det skylder vi flygtningene.

Endelig mener jeg, vi må tage initiativ til øget internationalt samarbejde om flygtningespørgsmålet – flere ordførere har været inde på det – både på nordisk plan, europæisk plan og internationalt plan. Jeg er enig i de betragtninger, der er fremført, og skal ikke gentage dem. Flygtningeproblemerne er globale, de kan kun løses i et globalt perspektiv. De vestlige lande må i fællesskab bistå hinanden med at give flygtningene mulighed for at begynde et nyt liv i frihed, og her må Danmark yde sit store og væsentlige bidrag også i fremtiden.

Maisted (FD):

Man kan i hvert fald til en begyndelse konstatere, at den flygtningelov, der blev vedtaget, altså var en klar misforståelse. Det har et flertal af partier, der har vedtaget den lov, indset, og de er altså i fuld gang med at ændre den.

Jeg er af den opfattelse, at uanset hvor mange akademiske taler og diskussioner der holdes her i folketinget, så er befolkningens holdning som helhed den, at den har masser af forståelse, men de skal bare ud! Og det er kendsgerninger. Vi oplever jo oven i købet en ubehagelig demonstration af det, man kan forvente sig af folk, der går helt amok.

Det vil være at lukke øjnene for kendsgerningerne, hvis man ikke er klar over, at der i

vide kredse i den danske befolkning er frygt for flygtningene. Der er frygt for dens sociale status, der er frygt for det kulturelle sammenstød, som det medfører, når man får udlændinge ind, hvis opfattelse af, hvordan en livsførelse skal være, er i modstrid med opfattelsen hos flertallet af den danske befolkning. Det ville være en tåbelig ting at overse disse problemer.

Vi oplevede i sommer, at det gik op også for socialdemokratiet, at der her var et problem, og i bedste fremskridtspartistil tilbød hr. Ole Espersen dem 50.000 kr. for at rejse hjem igen. Det var et tydeligt og klart eksempel på, at socialdemokratiet, Danmarks største parti, var ramt hårdt af denne debat, og at man altså på det punkt ønskede at komme med et stemmekøbstilbud, som befolkningen kunne forstå.

Det er altså et problem, og det problem vil udvikle sig til dimensioner, hvilket man ikke har været inde på. Vi har set det i forbindelse med fremmedarbejderpolitikken. Da man startede den, kom der noget, der hed familiesammenføringsproblemer. Det betyder, at hvis denne strøm af flygtninge her til landet fortsætter og vi i løbet af 5 eller 10 år har 50.000 eller 60.000 eller 100.000 flygtninge, så vil der også komme familiesammenføringsproblemer, og så kan man roligt gange de tal med 4 eller 5.

Det går ikke at lukke øjnene for disse problemer, og jeg er da glad for, at regeringen og socialdemokratiet i hvert fald har forstået, at de kom galt af sted, og er parat til at ændre ved disse ting.

Det fremsatte dagsordensforslag fra fremskridtspartiet siger præcis det, regeringspartierne går og forhandler om, og jeg kan selvfølgelig støtte det.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal starte med at sige tak til de forskellige ordførere. Man har da i hvert fald brugt tid på det, og for mig ser det også ud, som om man helt er klar over disse problemer. Langt de fleste ordførere har ligesom lagt op til, at de skal løses, og det tyder de senere dages begivenheder jo også på. Jeg vil tillade mig at tro, at det ikke kun er i anledning af kommunevalget, og jeg vil faktisk stadig væk have så stor tillid til folketinget,

[Pia Kjærsgaard]

at jeg tror, at man vil tage problemerne op også efter kommunevalget.

Det er jo ingen hemmelighed, at Danmark har den mest liberale udlændingelov. Uanset hvad der er blevet sagt heroppefra om, at vi skal åbne vore døre og vi skal være humane osv. osv., er Danmark statistisk bevist det land, langt, langt de fleste flygtninge søger til.

Det er da rigtigt, at folketinget i stor enighed – det kan man da godt sige, det var minus fremskridtspartiets stemmer – har vedtaget denne udlændingelov, men det var imod et stort, stort befolkningsflertal. Hvorfor glemmer man at sige det hver evig eneste gang? Er det altid folketingsflertallet, som skal herse og regere med befolkningsflertallet? Der er mange ting, som tyder på det.

Det nytter ikke, at vi opretter flere afdelinger med hurtigere sagsbehandling, for loven er stadig væk udformet på den måde, at justitsministeren i sidste instans af humanitære årsager kan give asyl til hver evig eneste asylsøger, som ønsker at komme til Danmark. Det er der ingen der har modsagt, og det må være, fordi alle har indset, at sådan forholder det sig bare.

Alt dette med initiativ til nordisk samarbejde i Nordisk Råds regie er en syltekrukke. Alle herinde ved det, men det er, ligesom man forsøger at holde tingene hen og sige: ja men så tager vi det op i Nordisk Råd, i nordisk regie. Alle ved, hvor langsomt tingene udvikler sig i Nordisk Råd, og der kommer ikke spor ud af det. Man foregøbler befolkningen noget, man forsøger at holde befolkningen hen med snak. Hr. Hagen Hagensen startede sit indlæg med en meget løftet pegefinger, egentlig en meget sober fremskridtstale, synes jeg. Det kan vi kun være tilfredse med. Hr. Hagen Hagensen var efterhånden meget betænkelig ved den udlændingelov, vi har. Det har hr. Hagen Hagensen ikke været før. Han var som bekendt ordfører på de ændringer, som blev foretaget i maj måned 1985, og da synes jeg ikke jeg kan mindes at hr. Hagen Hagensen udviste den samme betænkelighed.

Det er da rigtigt, at ventetiden kan blive et psykisk pres. Er det den undskyldning, man bruger for det, der bl.a. skete på Livø? Er det derfor, at man herinde vil sige: ja men der er da ikke noget at sige til, at de opførte sig, som de gjorde, tog danske gidsler, for de

var simpelt hen i den grad psykisk ude af balance på grund af det, de havde været igennem, og hele den ventetid? Jeg synes simpelt hen, det er en dårlig undskyldning.

Hr. Bjørn Elmquist faldt lidt over mig. Det er da klart, at når man har begået en fejl, så skal man selvfølgelig bruge meget tid på det. Jeg kan fortælle hr. Bjørn Elmquist, at jeg kender godt forskel på Europarådet og Europa-Parlamentet. Det stod også i mit manuskript, det var en fortalelse, det beklager jeg selvfølgelig.

Men det forandrer altså ikke, at hr. Bjørn Elmquist vil flytte alle problemer ud af landet, og hvis Europarådet kan tage affære, så er hr. Bjørn Elmquist lykkelig for det. Det nytter ikke, at vi eksporterer vore egne, selvskabte problemer til andre lande, problemer, vi selv har skabt ved at vedtage en tåbelig lov. Den må folketinget selv ændre.

Hr. Pelle Voigt var langt omkring. Jeg tror nok, at hr. Pelle Voigt både sidder i udenrigsudvalget og i forsvarsudvalget, og det bar hans tale helt klart præg af. Man begyndte at tale om, at det ikke var rygterne om Danmarks herlige klima eller Danmarks gode svinekoteletter. Det vil jeg give hr. Pelle Voigt fuldstændig ret i. Det er simpelt hen rygterne om Danmarks fuldstændig tåbelige, urimelige og idiotiske udlændingelov, der gør, at vi modtager så mange flygtninge, som vi gør.

Det kan være nødvendigt at flygte, det erkender jeg da også. Nu kom hr. Pelle Voigt hr. Bernhard Baunsgaard i forkøbet ved at tale om danskerne, jøderne, der tog til Sverige under anden verdenskrig. Den plejer hr. Bernhard Baunsgaard jo ellers altid at benytte sig af. Hvis der er nogen, der heroppefra har nævnt politisk plat, så vil jeg sige, at det argument er politisk plat, så det basker. Jeg forstår udmærket, hvis der er folk, som har været med til at arrangere jødeflugter under anden verdenskrig, der føler sig forulempede af de udtalelser, der kommer fra hr. Pelle Voigt, hr. Bernhard Baunsgaard og ligesindede.

Hr. Bernhard Baunsgaard tog vores konventionsaftale meget alvorligt. Ja men det gør fremskridtspartiet også, det vil jeg godt understrege endnu en gang. Det er ikke det problem, vi taler om, det er ikke det problem, som Danmark taler om. Det er alle de

[Pia Kjærsgaard]

spontanflygtninge, vi har modtaget efter liberaliseringen af udlændingeloven.

Så sagde hr. Bernhard Baunsgaard, at libanesere bør informeres om, at de ikke kan anerkendes som flygtninge i Danmark. Ja men hvorfor kan de ikke det? Så forstår jeg faktisk ikke alt det humanitære vrøvl, hr. Bernhard Baunsgaard kommer med. Hvorfor skal libanesere holdes udenfor? Er det det eneste folkeslag, som vi ikke vil modtage? Vi vil åbenbart gerne modtage både iranere og irakere og alle mulige andre, hvorfor skulle vi så ikke modtage libanesere? Det synes jeg er en meget mærkelig ting at komme med. I øvrigt kan vi jo heller ikke afvise libanesere med den udlændingelov, vi har, lige så lidt som vi kan afvise alle andre.

Fru Birgith Mogensen kom med et meget fornuftigt indlæg. Jeg har da også bemærket, at samme fru Birgith Mogensen i Jyllands-Posten har skrevet om udlændingeloven. Det kunne såmænd lige så godt have været en fra fremskridtspartiet, der havde skrevet det. Fru Birgith Mogensen sagde, at loven nok ikke var blevet vedtaget, hvis man havde kendt konsekvenserne. Ja men fremskridtspartiet advarede faktisk imod loven, dengang den blev vedtaget, og sagde, at den ville få de konsekvenser, som den nu har fået. Det kan enhver konstatere ved at slå op i folketingets forhandlinger, hvor hr. Knud Lind var ordfører for fremskridtspartiet. Der blev advaret imod, at vi på et tidspunkt skulle komme til at tage imod en invasion; det sagde fremskridtspartiets ordfører. Det er det, der er sket, og nu er alvoren altså begyndt at gå op for de andre partier.

Hr. Lenger syntes, at det var plat fra fremskridtspartiet. Ja men det siger hr. Lenger så tit, så det tager jeg ikke så fantastisk alvorligt. Hr. Lenger var inde på, at det hele skulle åbnes. Og én ting kunne vi i hvert fald godt blive enige om: vi skal ikke eksportere vores problemer til andre lande . . .

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal anmode om, at der bliver mere ro i salen.

Pia Kjærsgaard (FP):

Hr. Lenger sagde, at man ikke kan flytte problemerne til andre lande, og det kan jeg kun være enig med ham i. Men dér hører

enigheden også op, for vi ønsker som bekendt en stramning af udlændingeloven. Det tror jeg ikke hr. Lenger gør.

Hr. Kofod-Svendsen var meget rørstrømsk og kom med udtalelser som at banke på Danmarks dør og at overholde konventionen. Endnu en gang, for det kan åbenbart ikke siges tit nok: fremskridtspartiet har aldrig nogen sinde modsat sig at overholde den konvention, vi nu engang har skrevet under på.

Hr. Kofod-Svendsen sagde også, at der kom et ryk i 1980'erne af iranere, fordi der var krig imellem Iran og Irak. Ja men hvor lang tid har den krig varet? Mig bekendt har den varet 4-5 år, og det var først, da udlændingeloven blev kendt i Iran, at der begyndte at komme den flygtningestrøm, som altså er kommet, og det har ingen heroppefra kunnet modbevise. Det er helt klart den nuværende, tåbelige udlændingelov, der gør, at vi modtager alle disse spontanflygtninge.

Jeg savner nogle kommentarer til fremskridtspartiets dagsordensforslag. Jeg ved da godt, at man pr. definition næsten rejser børster ved tanken om at skulle stemme for et dagsordensforslag fra fremskridtspartiet; så kan det såmænd være ligegyldigt, hvor fornuftigt det er. Der er ikke én heroppe, der har kommenteret det, og det går udelukkende på det, man åbenbart er i gang med fra regeringspartiernes og socialdemokratiets side, nemlig at begynde at ændre udlændingeloven.

Jeg kan såmænd godt forstå, hvis både SF og VS og radikale følger sig lidt stødt, fordi man jo har stået samlet i én stor enighed, og det gør man åbenbart ikke mere, men fra fremskridtspartiets side er vi faktisk ligeglade. Bare loven bliver ordnet og der er et flertal, så kan vi bifalde, hvis det vel at mærke bliver en fornuftig udlægning, der kommer. Jeg må stadig væk tillade mig at sige: det tvivler jeg på. Jeg tvivler på, at det bliver en fornuftig lov.

Man har påpeget adskillige gange, ikke i debatten i dag, men da debatten begyndte at løbe i medierne, at det ikke skulle være en tilfældig grænsebetjent, som afgjorde, om en flygtning var politisk flygtning eller ej. Det er forkert. Helt klart og tydeligt fremgik det af den gamle udlændingelov, at enhver potentiel asylansøger, der havde henvendt sig ved den danske grænse, skulle have sin sag

[Pia Kjærsgaard]

forelagt justitsministeren, hvilket i praksis virkede således, at en asylsøgende, der henvendte sig til en tilfældig grænsebetjent, af denne blev sat i forbindelse med en eller flere repræsentanter for det daværende fremmedpoliti. Da jeg af Berlingske Tidende i dag kan se, at man vil til at ansætte folk ved grænsen, må jeg konkludere, at vi skal have fremmedpolitiet tilbage. Det hilser vi velkommen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget om motiveret dagsorden af Pia Kjærsgaard (FP) (se foran)

forkastedes, idet 4 (FP og FD) stemte for, 113 (S, KF, V, SF, RV, CD, VS og KrF) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.47

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Forslag til folketingsbeslutning om tilvejebringelse af de fornødne faciliteter til brug for Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp.

Af Lenger (VS) m.fl.

(Fremsat 16/10 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Formålet med beslutningsforslaget er at afhjælpe Røde Kors' og Dansk Flygtningehjælps problemer med at finde egnede indkvarteringsmuligheder for de mange flygtninge, der kommer her til landet. Efter forslaget

skal aktiviteterne spredes mest muligt geografisk, idet der skal tages hensyn til muligheden for at opnå lokalbefolkningens aktive medvirken. Samtidig skal det tilstræbes, at de lokale centre opnår en optimal størrelse.

Denne del af forslaget tror jeg ikke der er nogen der kan være uenig i, og regeringen har da også flere gange fremhævet, at det er vigtigt, at der på lokalt plan tages initiativer, der kan være med til at udrydde misforståelserne med hensyn til flygtningenes situation. Hvad angår den geografiske spredning, må jeg dog pege på, at det kan være vanskeligt at udmønte forslaget's mål i praksis.

Der må efter min mening i højere grad, end det er tilfældet i forslaget, skelnes mellem asylansøgere og anerkendte flygtninge. Den periode, der forløber fra asylansøgernes ankomst, og indtil der tages endelig stilling til, om den pågældende kan anerkendes som flygtning, bør være så kort som overhovedet muligt. Rammeaftalen om centrene mellem justitsministeriet og Dansk Røde Kors bygger bl.a. også på denne forudsætning.

Disse bemærkninger leder mig frem til at sige, at det med den meget store tilstrømning af asylansøgere, der har været i den seneste tid, har været nødvendigt med meget kort varsel at oprette nye centre. Det kan også være nødvendigt at nedlægge centre med kort varsel, hvis antallet af asylansøgere falder. Det er da også indeholdt i rammeaftalen med Røde Kors og i øvrigt en del af de bevillingsmæssige forudsætninger for centrenes drift.

De centre for asylansøgere, som vi har oprettet med kort varsel, er allerede spredt ud over hele landet. Der er i alt 22 centre, og heraf er flere placeret i Københavnsområdet og i større byer, medens andre er beliggende i mindre lokalområder. Jeg kan i den forbindelse nævne, at først og fremmest statsinstitutioner har stillet bygningsmæssige faciliteter til rådighed – det gælder f.eks. forsvarets kaserner – og jeg kan i den forbindelse tilføje, at Sandholmleiren med plads til 800 asylansøgere formentlig vil kunne tages i brug fra den 1. december 1985.

Vi har således allerede opnået en betydelig spredning af centrene for asylansøgere, og regeringen vil selvfølgelig fortsat holde sig dette mål for øje. Samtidig må man imidlertid være opmærksom på, at centrene skal have en vis størrelse for at kunne fungere